

Sjukhuset som Gud glömde

Det var som om djävulen gick omkring på rättspsykavdelningen och släckte allt hopp. Skötare som vägrade prata med patienterna. En total frånvaro av kärlek och omvårdnad. Det var hösten 2017 och jag gick omkring i helvetet på rättspsyk i Växjö övermedicinerad, förvirrad, jaglös som en zombie i en toxisk miljö. De andra patienterna flöt omkring som ångestfyllda skuggor. Läkarna stal två år av mitt liv och vad hjälper det att jag skulle vilja ha ihjäl dem? Det har fått mig att förstå varför det sker så mycket våld i samhället. Den självgoda 26-åriga kvinnan som skulle föreställa en psykolog. Hela den tragiska säkerhetsanstalten som skulle föreställa vara ett sjukhus. Helvetet. Personalen som verkade inte ha en aning om biverkningarna på min medicin zyprexa antipsykotiskt. Känslan av ett väldigt hårt traumatiserande fängelsestraff. Hur skulle jag kunna föra en dialog med personalen när jag var helt avstängd känslomässigt och borta i huvudet? Hur ska jag kunna utkräva hämnd utan att begå ett brott? Genom att skriva det här och förhoppningsvis få det publicerat i en bok? Att vakna på morgonen på avdelningarna och känna känslan av terror och kaos. Att inte kunna ta sig ur den kvävande känslan av en total ensamhet i universum. Sjukhuset som Gud hade glömt. Personalens maktfullkomliga arrogans. De låsta avdelningarnas svarta vacuum av ett obefintligt hopp. Den alldeles för låga standarden hos personalstyrkan. Någonting så jävla typiskt svenskt medelmåttigt. En ignorans och nonchalans som inte sällan leder till psykisk ohälsa och våld. Samhällets våld gentemot patienterna. Jag låg i min säng i mitt jävla lilla rum och det var helt tomt i huvudet. Men det fanns faktiskt några stycken i personalen som visade vanlig enkel medkänsla, medmänsklighet. Resten var demoner som hungrigt väntade på att arbetspasset skulle ta slut så att de kunde kamma hem lönen. Personer som inte kunde få några andra jobb, men man kan ju alltid få ett arbete på en rättspsykiatrisk klinik för då krävs ju ingen utbildning. De står förslöat likgiltiga och tittar på klockan, att snart få slippa det här skitstället. Vem är patient och vem är personal? Svårt att säkert avgöra. Den totala bristen på medkänsla och respekt nere i helvetet. Jag låg och dagdrömde bort timmar och visste inte vem jag var. Jag hade ingen aning om att jag var drabbad av svåra biverkningar av medicinen. Jag var en kropp som gick omkring och försökte verka frisk. Den heta sommaren 2018, min Gud varför har du övergivit mig? Gud kunde inte rädda mig ifrån detta skräckens och panikens sjukhus. Existerar Gud. Personalen ser ut som att de har sålt smöret och tappat pengarna, helt malplacerade står de och desperat försöker utstråla någon form av trygghet och lugn auktoritet. Jag gömmer mig på mitt lilla rum. Samhället är våld. Längtan efter att utöva våld bland tolv stycken 20-åriga killar på avdelningen som blev svikna och kränkta samma dag som de föddes. Paniken ligger som ligger i luften. Det går inte att vara någonstans på avdelningen. Våld. Samhällets straff mot människor som bara råkar vara sjuka. Vad är det som utgör själva vården, ja just det man ska vara inlåst tillsammans med en grupp vilsna och förtvivlade själar och så blir man frisk per automatik. Tänk positivt och optimistiskt. Slagsmålet som ständigt ligger i luften. Det går liksom inte att tänka rationellt och förnuftigt när man har 20 milligram zyprexa i blodet. Att under ett års tid inte kunna komma undan. Adrenalin som pumpas. Just den där manlige skötaren som jag skulle vilja vrida nacken av. Skräcken för att allt ska urarta i ett psykotiskt sammanbrott. Paniken av att finnas till. Jag vet inte vem jag är. Någon har tagit mitt jag ifrån mig. Personalens absolut surrealistiska likgiltighet och arrogans. Det är synd om

människorna. Det var inte jag som gjorde något fel. Det var personalen som inte tog sitt ansvar, som inte hade klivit över vuxenstrecket, som borde ha arbetat någon annanstans. Våld är samhället. Ett släckt hopp är samhället som exploderar i ett vansinnigt besinningslöst våld. Jag fick åka hem till Örebro i slutet av sommaren. Jag var inte ett dugg friskare än när jag lades in i Växjö ett år tidigare. 20 milligram zyprexa i blodet hade jag fortfarande och läkarna i Örebro var inte bättre än läkarna i Växjö. Personalen var dock av en annan kaliber och klass. Stämningen var rena rama paradiset jämfört med Växjö. Skönt att vara hemma i stan trots känslan av frånvarande identitet. Dana Deoanca hette min nya doktor. Hon verkade inte ha den blekaste aning om att zyprexa kan ge de grava biverkningar som jag led utav. Började skriva igen efter nyår. Det gick så där med tanke på mitt tillstånd. Planerade självmord i juli och augusti 2019, mådde piss. Så föll poletten ned att det kunde vara medicinen zyprexa som orsakade mitt dåliga mående. Doktorn sänkte till 5 milligram och jag var plötsligt tillbaka i livet igen. Men två år stals från mig av läkare som inte hade en aning om vad de sysslade med. Hösten 2020 fick jag ett eget boende och sommaren 2023 skrevs jag ut från det rättspsykiatriska systemet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten